

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: R.A.A.*, narozený ..., státní příslušnost Irácká republika, t.č. v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, *zastoupeného: Mgr. Ing. Jakub Backa*, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, proti *žalovanému: Ministerstvo vnitra*, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7, v řízení o žalobě ze dne 12.10.2017 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2017 č.j. OAM-2034/DS-PR-P18-2017,

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovenému zástupci advokátu Mgr. Ing. Jakubu Backovi se p ř i z n á v á odměna ve výši 8.228,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na účet č. 9504399001/5500, vedený u Raiffeisenbank a.s., VS 2318.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce včasnou blanketní žalobou ze dne 12.10.2017 napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 6.10.2017 č.j. OAM-2034/DS-PR-P18-2017, jímž bylo ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany zahájeném na žádost, kterou žalobce podal dne 25.8.2017 v Rumunsku, rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., *o azylu*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu a státem příslušným k posouzení žádosti podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady

(EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen **nařízení Dublin III**), je Rumunsko. V podané blanketní žalobě žalobce požádal o ustanovení advokáta Mgr. Ing. Jakuba Backy a o přiznání odkladného účinku žalobě. *(K žalobě byla připojena kopie napadeného rozhodnutí, potvrzení o osobních a majetkových poměrech a kopie usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3.10.2017 č.j. 4 A 109/2017-18, jímž byl žalobci zástupcem ustanoven jmenovaný advokát.)*

Usnesením ze dne 23.10.2017 č.j. 60 Az 70/2017-18 byl žalobci zástupcem ustanoven Mgr. Dalibor Lípa, advokát. Ustanovený zástupce k výzvě soudu doplnil žalobu podáním ze dne 7.11.2017. *Rozsudkem ze dne 12.12.2017 č.j. 5 As 308/2017-20* Nejvyšší správní soud (dále jen **NSS**) zrušil na základě kasační stížnosti podané žalobcem uvedené usnesení č.j. 60 Az 70/2017-18 a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení.

Poté byl *usnesením ze dne 12.1.2018 č.j. 60 Az 70/2017-52* žalobci ustanoven zástupcem Mgr. Ing. Jakub Backa, advokát a dále *usnesením ze dne 30.1.2018 č.j. 60 Az 70/2017-60* byl žalobce vyzván k odstranění vad podané žaloby ze dne 12.10.2017.

V doplnění žaloby datovaném 7.2.2018 žalobce prostřednictvím ustanoveného zástupce namítal, že jeho předání do Rumunska je nepřijatelné pro systémové nedostatky v rumunském azylovém systému a Rumunsko není schopné zabezpečit řádný průběh azylového řízení. K tomu citoval ustanovení čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Dále nesouhlasil s posouzením podmínek v Rumunsku, jak bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí, a považoval je za nesprávné a nedostatečné. Žalovaný zcela opomněl posoudit sociální situaci žadatelů o mezinárodní ochranu v Rumunsku, která je tristní a nese s sebou pro nemajetné žadatele neakceptovatelné podmínky dosahující intenzity rizika nelidského a ponižujícího zacházení. Problémy pramení především ze špatné koordinace rumunského práva sociálního zabezpečení a rumunského azylového práva. Žadatelé o mezinárodní ochranu a držitelé mezinárodní ochrany proto nemohou využívat záchranné sítě rumunského práva sociálního zabezpečení, kdy rumunské orgány sociálního zabezpečení např. mnohdy vyžadují pro uplatnění nároků doklady, které země původu žadatelů ani nevydávají, čímž je od počátku znemožněno získání potřebné sociální podpory.

Zásadní problém pro žadatele, resp. držitele mezinárodní ochrany spočívá i v problematické participaci na integračních programech, které by umožnily držitelům mezinárodní ochrany adaptovat se v rumunské společnosti a osvojit si rumunštinu. Oficiální programy obnášejí pouze 4 hodiny výuky rumunštiny týdně, neexistuje koordinovaný program, který by zabezpečoval efektivní a účelnou výuku rumunštiny a rumunských kulturních reálií, a není k dispozici dostatek učitelů rumunštiny, kteří by byli schopni výuky v cizích jazycích. Tyto okolnosti jsou tak zásadní překážkou integrace, že těm držitelům mezinárodní ochrany, kteří se neuchytí uvnitř vlastní komunity, brání v běžném zařazení do společnosti a činí je závislými na sociální podpoře, které se jim však z výše uvedených důvodů nedostává v plné míře.

Žadatelé a držitelé mezinárodní ochrany se rovněž setkávají se zásadní diskriminací a nedostatkem potřebné spolupráce a nápomoci ze strany státních i místních orgánů, čelí tak těžkostem a mnohdy nepřekonatelným překážkám při obstarání různých sociálních benefitů i běžných dokladů. Většina rumunských úředníků s nimi odmítá jednat na stejné úrovni jako s rumunskými občany. Systém pomoci žadatelům a držitelům mezinárodní ochrany trpí velmi pomalým a neefektivním využíváním evropských zdrojů financování azylového systému. Tato situace vede k tomu, že v Rumunsku neexistuje záruka, že by žadatelům (tedy i žalobci)

bylo poskytnuto dostatečné ubytování, výuka rumunského jazyka nutná k integraci, jakož i úhrada zdravotní péče. Žalobci tak v Rumunsku hrozí nepříjemně špatné materiální podmínky v azylovém řízení i po případném přiznání mezinárodní ochrany, které nezabezpečí ani základní stravu, lékařskou péči a ubytování. Nelze tedy hovořit o tom, že by materiální podmínky žadatelů v Rumunsku byly „skromné“, nýbrž se jedná o podmínky, které vedou k bezdomovectví a neřešitelné sociální situaci žadatelů.

Žalovaný dle žalobce v napadeném rozhodnutí zcela opomněl tematizovat sociální situaci žadatelů, proto napadené rozhodnutí trpí vadou nepřezkoumatelnosti a nemůže obstát. Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a přiznal odměnu ustanoveného zástupce ve specifikované výši. (*Přílohou doplnění žaloby byla zpráva Migrant Integration Center Brasov-Romania z roku 2016 v anglickém jazyce.*)

Napadeným rozhodnutím ze dne 6.10.2017 č.j. OAM-2034/DS-PR-P18-2017 žalovaný rozhodl o zastavení řízení, protože žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná a příslušným k posouzení podané žádosti je Rumunsko. Dne 17.9.2017 byl žalobce zadržen při nelegálním pobytu v České republice (dále jen **ČR**), zajištěn podle § 129 odst. 1 ve spojení s ustanovením § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o *pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **zákon o pobytu cizinců**) a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Balková (dále jen **ZZC**). Žalobci byly sejmuty otisky prstů a ze záznamu o výsledku porovnání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku dne 25.8.2017.

Součástí informací poskytnutých žalovanému Policií ČR byl protokol o výsledku účastníka řízení č.j. KRPA-337199-7/ČJ-2017-000022 ze dne 17.9.2017, v němž žalobce popsal svou cestu do ČR a uvedl, že nikde nežádal o azyl, v Iráku má rodinu, rodiče, bratry a sestru, zatímco na území ČR nemá žádnou rodinu ani příbuzné; je zdravý, drogy neužívá, nemá žádné nemoci. Přicestoval s pasem, který mu vzali převaděči v Turecku, v ČR zůstat nechce, chce do Německa.

Pohovor v rámci řízení dle nařízení Dublin III byl proveden dne 27.9.2017 a žalobce během něj potvrdil svoji totožnost a uvedl, že je zdravý, jen musí nosit brýle. Z vlasti odešel asi před dvěma měsíci. Letěl do Turecka, odtud jel lodí do Rumunska, pak dodávkou až do ČR, cesta trvala asi dva měsíce. Nepamatuje si, kdy vstoupil na území Rumunska. Hned po příjezdu do Rumunska ho zadržela policie. O azyl v Rumunsku nežádal, ale řekli mu, že když nepodepíše papíry, tak bude vrácený do Turecka. V Rumunsku byl asi 15 dní v nějakém táboře. Jaký je výsledek jeho řízení, neví, nedostal žádné rozhodnutí. Rumunsko opustil, protože to bylo špatné, nebyla tam práce. Odcestoval v dodávce, neví, přes které země jeli, jeho cílem bylo Německo. Převaděči slíbili, že ho tam dostanou. Na území ČR ani na území členských států žalobce nemá žádné příbuzné. Cestoval sám, se třemi kluky, co s ním přišli, se seznámil až v Turecku. Do Rumunska nechce, převaděči by po něm šli, sebrali mu všechny peníze. Dne 27.9.2017 se žalobce písemně vzdal práva na seznámení s podklady rozhodnutí.

Příslušnost jediného členského státu k posouzení žádosti je zakotvena v čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III. Podle čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III platí, že pokud nemůže být na základě výše uvedených kritérií určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.

Žalovaný tedy nejdříve zkoumal, zda je ve smyslu nařízení Dublin III dána příslušnost ČR k posouzení žalobcovy žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V souladu s čl. 7 nařízení Dublin III postupoval podle kritérií pro určení příslušného členského státu v pořadí, v jakém jsou uvedena.

Žalobce je zletilou osobou, proto nebylo možno aplikovat kritérium dle čl. 8 nařízení Dublin III, vázané na nezletilost. Z cizineckého informačního systému, policejního protokolu a protokolu o pohovoru k dublinskému řízení vyplynulo, že na území ČR nepobývají žádní členové žalobcovy rodiny požívající mezinárodní ochranu či členové jeho rodiny, kteří by byli v postavení žadatelů o mezinárodní ochranu a o jejichž žádostech nebylo dosud přijato první rozhodnutí ve věci samé, proto ani kritéria uvedená v čl. 9 a 10 nebyla ve vztahu k ČR aplikovatelná. Na území ČR nepobývají ani žádní žalobcovi rodinní příslušníci nebo svobodní nezletilí sourozenci, kteří by zde požádali o mezinárodní ochranu, kritérium dle čl. 11 tudíž nebylo ve vztahu k ČR použitelné. Žalobce dále není držitelem platného povolení k pobytu ČR, kritérium dle čl. 12 se tudíž v jeho případě nemohlo ve vztahu k ČR uplatnit. Ve vztahu k ČR nemohlo být aplikováno ani kritérium odvozené od nedovoleného překročení hranic členského státu pozemní, námořní nebo vzdušnou cestou dle čl. 13 nařízení Dublin III. Žalobce stejně tak není občanem státu, který je ve vztahu k ČR osvobozen od vízové povinnosti, a proto se v jeho případě neuplatní kritérium dle čl. 14. Žalobce konečně neučinil žádost o mezinárodní ochranu v ČR v tranzitním prostoru letiště, jak by vyžadovalo kritérium dle čl. 15 nařízení Dublin III. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR k posouzení jeho žádosti podané v Rumunsku. Na základě provedené lustrace v databázi EURODAC bylo dle žalovaného zřejmé, že žalobce poprvé požádal o udělení mezinárodní ochrany na území Rumunska a správní orgán tak dovodil, že Rumunsko je státem příslušným k posouzení žádosti ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III.

V souladu s ustanovením druhého pododstavce čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III se správní orgán dále zabýval skutečností, zda v případě Rumunska existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [pozn.: soud se dále přidrží označení systémové nedostatky, jež lépe odpovídá podstatě řečeného institutu i jiným jazykovým verzím nařízení Dublin III], pokud jde o azylové řízení a podmínky přijetí žadatelů, které by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení.

Správní orgán vycházel z dokumentu „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska, dublinský systém“ ze dne 11.1.2017. Řízení o mezinárodní ochraně v Rumunsku vychází ze zákona o azylu č. 122/2006, který byl novelizován k 3.9.2016. Žádost lze podat na území Rumunska nebo na hraničním přechodu, a to Generálnímu inspektorátu pro imigraci a jeho pobočkám, pohraniční policii a státní rumunské policii. Odpovědným orgánem za řízení je Ředitelství pro azyl a integraci při Generálním inspektorátu pro imigraci. Podaná žádost je posuzována nejprve z pohledu možné aplikace nařízení Dublin III, za tímto účelem je veden pohovor za přítomnosti tlumočníka. Pro pohovor se zranitelnými a nezletilými osobami jsou stanoveny zvláštní procedury a pravidla. Žadatelé mají právo na bezplatnou právní pomoc, pomoc neziskových nevládních organizací apod. Proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany lze podat odvolání do 10 dnů od doručení rozhodnutí. Žadatelé mají dále nárok na materiální a sociální podporu, lékařskou péči apod. V Rumunsku funguje 6 ubytovacích středisek pro uprchlíky, v těch je zajištěna asistence pro osoby, vyžadující zvláštní zacházení, a při ubytování je brán zřetel k principu genderu a sociálních identit.

V této souvislosti správní orgán dále konstatoval, že na úrovni Evropské unie (dále jen **EU**) ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva (dále jen **ESLP**) nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy EU nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systémové nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů v Rumunsku, dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv EU. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (dále jen **UNHCR**) nevydal žádné stanovisko požadující, aby se členské státy EU zdržely transferu žadatelů do Rumunska. Rumunsko je členem EU, státní moc zde dodržuje právní předpisy a lidská práva a je schopna zajistit dodržování lidských práv a právních předpisů i ze strany

nestátních subjektů. Rumunsko ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a umožňuje činnost právnickým osobám, které dohlíží nad dodržováním těchto práv.

Žalovaný dále připomněl, že ačkoliv žalobce uvedl, že se do Rumunska nechce vrátit, nepředložil správnímu orgánu žádný relevantní důvod, který ho k tomu vedl. Pouze uvedl, že se bojí převaděčů. Tuto skutečnost může po návratu řešit ve spolupráci s místní policií. Žalobce dále nepředložil žádné materiály, které by poukazovaly na případné systémové nedostatky v azylovém řízení či přijímání uprchlíků. Současně se vzdal práva na seznámení s podklady rozhodnutí, čímž se rovněž vzdal práva na vyjádření k nim a případné navrzení vlastních zdrojů a podkladů. Žalobci tedy v Rumunsku nehrozí nelidské či ponižující zacházení ve vztahu k vedení řízení a zajištění podmínek přijetí žadatelů.

S ohledem na shora uvedené správní orgán požádal dne 21.9.2017 Rumunsko o přijetí zpět žalobce ve smyslu nařízení Dublin III a dne 4.10.2017 obdržel informaci, že Rumunsko uznalo svou příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu podle čl. 18 odst. 1 písm. b) nařízení Dublin III. Rumunsko je tak podle tohoto článku nařízení Dublin III povinno přijmout žalobce zpět na své území.

Žalovaný shledal naplnění podmínek ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany podanou v Rumunsku považoval ve vztahu k ČR za nepřipustnou. Z toho důvodu dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu řízení zastavil.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 13.2.2018 popřel oprávněnost žalobcových námitek a nesouhlasil s nimi, neboť neprokazují, že by správní orgán v průběhu své činnosti porušil ustanovení správního řádu či nařízení Dublin III a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal k tomu na obsah správního spisu a vydaného rozhodnutí; rovněž nadále setrval na obsahu vyjádření k žalobě zaslaného dne 16.11.2017, na něž v plném rozsahu odkázal. Zároveň navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný dne 16.11.2017 zopakoval průběh řízení i zjištění, která v jeho rámci učinil, a svou dosavadní právní argumentaci. Zabýval se dále otázkou zákonnosti shledání žádosti nepřipustnou a zastavení řízení a otázkou atrakce příslušnosti k posouzení žádosti ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III. K námitce dotýkající se existence systémových nedostatků podotkl, že žalobní tvrzení nemůže vést k vyvrácení domněnky o Rumunsku jako bezpečné zemi, která neporušuje základní práva a dbá na jejich dodržování. Skutečnosti, které by tuto domněnku vyvrátily, musí splňovat určité kvalitativní požadavky (srov. rozsudek NSS ze dne 22.3.2016 č.j. 9 Azs 27/2016-37). Tato domněnka je vyvratitelná pouze tehdy, kdy je třeba se vážně obávat, že v příslušném členském státě, do kterého má být žadatel přemístěn, dochází k systémovým nedostatkům azylového řízení a podmínek přijetí, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaný nemá informace o tom, že by instituce působící v oblasti mezinárodní ochrany uprchlíků vydaly prohlášení o nehumánních podmínkách v rumunských azylových zařízeních v průběhu azylového řízení, a ani žalobce takové informace nepředložil. V některých případech sice může dojít k porušení základních práv žadatelů, nicméně v souladu s ustálenou judikaturou ani případné excesivní a ojedinělé případy nemohou založit obavu ze systémových nedostatků v příslušném státě. Pokud by se nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se na tamní orgány a instituce. Žalovaný dále konstatoval, že Rumunsko je povinno objektivně a nestranně v souladu se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis posoudit žalobcovu žádost, z toho důvodu rovněž učinilo akceptaci přemístění. Žalovaný si navíc obstaral informace týkající se azylového systému v Rumunsku (čl. 36-42 správního spisu). Uvedená informace nevychází pouze z textace rumunského azylového zákona, naopak ze seznamu použitých zdrojů je zřejmé, že správní orgán při vytváření obsahu zprávy vycházel i z několika dalších

nezávislých zdrojů, např. European Migration Network, dále informace z Eurostatu a UNHCR.

Situace rumunského azylového systému byla zhodnocena dostatečně, na žalobcova tvrzení bylo reagováno nanejvýš konkrétně, naopak žalobce nedodal žádné relevantní podklady, které by žalobní tvrzení o existenci systémových nedostatků potvrzovaly. Nebylo možné odhlédnout ani od skutečností tvrzených žalobcem při pohovoru dne 27.9.2017, při kterém žalobce neuvedl žádné skutečnosti, které by vzbudily dojem o neadekvátních podmínkách např. v ubytovacích zařízeních, nebo ze kterých by mohlo vyplynout, že žalobcova žádost nebude adekvátně posouzena. K otázce neprovedení pohovoru se žalobcem bylo rovněž otázkou, zda žalobce z Rumunska neodjel dříve, než pohovor mohl být proveden, jelikož, jak sám uvedl, v Rumunsku byl pouhých 15 dní, kdy s ostatními pouze sháněli převaděče. Na otázku důvodu opuštění Rumunska odpověděl velmi obecně a tvrzenou špatnou situaci dále nijak nekonkretizoval. Za cíl cesty žalobce i nadále považuje Německo. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze zaslaného správního spisu vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že dle protokolu o předání žalobce převzal napadené rozhodnutí ze dne 6.10.2017 do vlastních rukou dne 10.10.2017; napadené rozhodnutí tudíž nabylo právní moci téhož dne. Součástí spisu je výsledek vyhledávání ze systému EURODAC ze dne 17.9.2017, oznamující shodu s ID RO1F101T1708250938, podle kterého byla dne 25.8.2017 podána žádost o mezinárodní ochranu v Rumunsku. Dále soud ověřil, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 6.10.2017 i vyjádření žalovaného ze dne 13.2.2018, resp. 16.11.2017 odpovídají obsahu spisu.

Žalobce se žalobou spojil *návrh na přiznání odkladného účinku žalobě*. Vzhledem k tomu, že ve věci samé bylo rozhodnuto dříve, než uplynula lhůta k rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, se soud tímto návrhem nezabýval.

Dle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., *soudní řád správní*, ve znění pozdějších předpisů (dále jen *s.ř.s.*) *soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen správní orgán)*. Dle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. *ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu*.

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. *soud zamítne žalobu, není-li důvodná*. Podle § 75 odst. 2 věta první s.ř.s. *soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí*.

Dle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný stát vázaný přímo použitelným předpisem Evropské unie*. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu *se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná*.

Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III*.

Dle čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III platí, že *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.* Podle čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III *není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům [v anglickém znění „systemic flaws“], pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.*

Soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť žalovaný a žalobce nevyjádřili i přes výzvu soudu ve lhůtě dvou týdnů svůj nesouhlas s takovým způsobem projednání věci.

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodů v ní uvedených. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je patrné z argumentace níže. Žaloba byla převážně založena na námitkách týkajících se systémových nedostatků v rumunském azylovém systému. Povinnost zkoumat existenci systémových nedostatků zakotvuje čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení Dublin III. Podle judikatury NSS je třeba zkoumat existenci systémových nedostatků vždy, bez ohledu na to, která země byla určena jako příslušná k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek NSS ze dne 25. 2. 2015 č.j. 1 Azs 248/2014-27).

Z žalobou napadeného rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný otázkou existence systémových nedostatků zabýval na str. 4-5. Zohlednil při tom rumunskou zákonnou úpravu azylu, průběh správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, možnost podání opravných prostředků proti správnímu rozhodnutí, materiální podmínky přijetí i ubytovací kapacity příslušných zařízení, jakož i mezinárodní odezvu rumunského azylového systému. V podrobnostech lze odkázat na citaci z napadeného rozhodnutí na str. 4 a 5 tohoto rozsudku. Úvahy žalovaného zároveň měly oporu ve správním spise, jehož součástí je dokument „Rumunsko, Informace OAMP, Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, pobytová střediska a počty žádostí o mezinárodní ochranu“ ze dne 11.1.2017. Ani soudu není z jeho úřední činnosti známo, že by v Rumunsku docházelo k systémovým nedostatkům.

Soud taktéž přihlédl k tvrzením žalobce v rámci pohovoru dne 27.9.2017, během něž ke svému pobytu v Rumunsku uvedl, že trval asi 15 dní, přičemž po celou tuto dobu sháněl převaděče do Německa. Nevěděl výsledek řízení a z Rumunska odjel dle jeho vlastních slov proto, že to tam bylo špatné a nebyla tam žádná práce. Uvedl také, že nechce zpět do Rumunska, protože kdyby se vrátil, šli by po něm převaděči. Z uvedeného soud seznal, že se žalobce do Rumunska nechtěl vrátit nikoli kvůli podmínkám, jež by pro něj byly jakkoli nepřijatelné či extrémně složité, nýbrž kvůli převaděčům. Z jeho vyjádření bylo zřejmé, že cílovou zemí je pro něj Německo, a tomu podřídil veškeré své jednání a úsilí po příjezdu do Evropy.

Ačkoli obtíže žadatelů, o kterých se ustanovený zástupce zmiňuje v doplnění žaloby ze dne 7.2.2018, mohou představovat bariéry v integraci a ztíženou materiální situaci žadatelů, soud nedospěl k závěru, že by dosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné označit za

rozporné s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv (dále jen *Úmluva*) a čl. 4 Listiny základních práv EU.

K otázce systémových nedostatků se již vyjadřoval Evropský soud pro lidská práva (dále jen *ESLP*), lze vycházet z rozsudku ve věci *Tarakhel proti Švýcarsku*, stížnost č. 29217/12, ze dne 4.11.2014. ESLP zde shrnul, že podle ustálené judikatury může k porušení čl. 3 Úmluvy dojít tehdy, existují-li oprávněné důvody domnívat se, že daná osoba může být vystavena reálnému riziku mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení či trestu v přijímající zemi. Již z rozsudku *M.S.S. proti Belgii a Řecku*, stížnost č. 30696/09, ze dne 21.1.2011 vyplynulo, že tzv. dublinský systém je postaven na tom, že respektování základních práv členským státem není nevyvratitelné. Soudní dvůr Evropské unie k tomuto již uvedl, že domněnka, že stát dublinského systému postupuje v souladu s čl. 4 Listiny základních práv EU, je vyvrácena tehdy, jestliže systémové nedostatky v azylové proceduře a přijímacích podmínkách dosahují úrovně nelidského či ponižujícího zacházení. Pro případ přemístění dle nařízení Dublinu III tak platí, že domněnka neporušení čl. 3 Úmluvy přijímajícím členským státem může být vyvrácena tam, kde existují oprávněné důvody domnívat se, že osoba, která má být navrácena, může být v dané přijímající zemi vystavena reálnému riziku zacházení, které je s tímto ustanovením v rozporu. Stát, který rozhoduje o přemístění, přitom není vyvázán z povinnosti provést důkladný a individualizovaný přezkum situace dané konkrétní osoby. Důležité jsou tedy jak všeobecné podmínky přijetí, tak zvláštní osobní situace přemísťované osoby.

Vzhledem k individuální situaci žalobce, který je zdravým dospělým mužem a vůbec nehovořil o tom, že by podmínky panující v Rumunsku pro něj byly nepřijatelné, soud neshledal důvod k vyvrácení domněnky, že situace v Rumunsku nepředstavuje porušení žalobcových základních lidských práv.

Přílohou doplnění žaloby byla kopie zprávy Migrant Integration Center Brasov-Romania z roku 2016 v anglickém jazyce. Zdejší soud žalobce vyzval ke sdělení, zda se jedná o návrh důkazu, a pro případ, že tomu tak bude, k doložení úředně ověřeného překladu a specifikaci skutečností, které chce tímto důkazem prokázat. Žalobce na výzvu už dále nereagoval, a proto soud k předložené zprávě nepřihlédl.

S ohledem na shora uvedené, kdy soud žalobu neshledal důvodnou, rozhodl podle § 78 odst. 7 s.ř.s. a žalobu zamítl (*výrok I.*).

O náhradě nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, jak je uvedeno ve *výroku II. rozsudku*. Žalobce měl sice úspěch v řízení o kasační stížnosti proti usnesení zdejšího soudu ze dne 23.10.2017 č.j. 60 Az 70/2017-18 o ustanovení zástupce žalobci (*viz shora*), avšak ve věci samé úspěch neměl, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a úspěšný žalovaný nepožadoval náhradu nákladů řízení.

Součástí žaloby byl i návrh žalobce na ustanovení právního zástupce. Protože byl pravomocným *usnesením ze dne 12.1.2018 č.j. 60 Az 70/2017-52* žalobci zástupcem ustanoven advokát Mgr. Ing. Jakub Backa a podle § 35 odst. 9 s.ř.s. v takovém případě platí hotové výdaje zástupce a odměnu za zastupování advokátem stát, rozhodl soud, jak je uvedeno ve *výroku III. tohoto rozsudku*. Ustanovenému zástupci byla přiznána odměna za zastupování za 2 úkony právní služby (první porada včetně přípravy a převzetí zastupování; doplnění žaloby datované 7.2.2018) ve výši 3.100,- Kč/úkon, celkem tedy 6.200,- Kč, a náhrada hotových výdajů za 2 úkony právní služby v paušální výši 300,- Kč/úkon, celkem

tedy 600,- Kč, dle § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d), § 13 odst. 1 a 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., *o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)*, ve znění pozdějších předpisů. Tato částka byla zvýšena o částku 1.428,- Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., *o dani z přidané hodnoty* (§ 57 odst. 2 s.ř.s.). Celková výše odměny v tomto řízení tedy činí **8.228,- Kč** a předmětná částka bude vyplacena jmenovanému advokátovi z účtu zdejšího soudu ve stanovené lhůtě, kterou soud považuje za přiměřenou.

Poučení : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Plzni dne 9. března 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně